

[Dohrmann.]

her giver udtryk for. Forslagsstillerne må absolut have en forestilling om det. Er det sådan, at man vil sætte en grænse, for det er vel forslagsstillerens mening, at hvis der virkelig skal indvindes noget land — det skulle undersøgelsen jo da gerne resultere i — så skulle det gerne være til en rimelig pris og helst til markedsprisen?

Ordføreren for forslagsstillerne (Hovmand)
(V):

Måtte jeg til hr. Dohrmann sige — det glemte jeg i mit indlæg før — at fremskridtspartiets argumentation og bemærkninger til venstre i hr. Dohrmanns første indlæg har jeg meget svært ved at forstå. Hr. Dohrmann siger, at venstre burde meddele sine repræsentanter i kommunalbestyrelser og amtsråd landet over, hvor værdifuldt det er at tage hensyn til den gode produktionsjord. Jeg vil gerne gøre hr. Dohrmann opmærksom på, at en sådan henstilling er aldeles overflødig. Jeg føler mig ganske overbevist om, at vores repræsentanter overalt er opmærksom på dette problem.

Jeg vil gerne have lov til at sige til hr. Dohrmann, at når han tilsyneladende er så interesseret i, at vi i høj grad tager hensyn til de formål, som jeg her har givet udtryk for, så undrer det mig såre, at fremskridtspartiet totalt har afvist den planlægning, som bl. a. er tilvejebragt igennem de nye planlægningslove. Her var fremskridtspartiet ikke hjemme. Her havde fremskridtspartiet virkelig mulighed for at få hånd i hanke med udviklingen med hensyn til forbruget af landbrugsjord, men da var fremskridtspartiet ikke hjemme.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Nu tror jeg nok, at hr. Hovmand vender tingene en gang på hovedet. Hvorfor vi var imod miljøloven, burde hr. Hovmand faktisk være klar over i dag, hvor man også ser, at landbruget ikke kan få lov til at udnytte dets ejendomme til de formål, man virkelig gerne vil, bl. a. på grund af miljøloven.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget om fysisk planlægning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om ferie [af Jørgen Jensen og Knud Jespersen].

(Lovforslag nr. 212. Fremsat 10/2 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Det foreliggende lovforslag går ud på en forlængelse af ferien fra 24 til 30 dage, hvoraf de 24 dage skal lægges samlet i ferieperioden. Feriegodtgørelsen foreslås samtidig forhøjet fra 9½ til 15 pct. Efter forslaget skal ret til ferie også kunne optjenes på grundlag af fravær ved sygdom, barsel og arbejdsløshed, hvor der udbetales dagpenge. Videre foreslås det, at lønmodtagernes indflydelse på feriens placering skal øges. De særlige regler for feriens afholdelse inden for landbruget foreslås ophævet. Endelig foreslås reglerne for optjening af feriegodtgørelse ved sygdom og tilskadekomst ændret.

Må jeg mere generelt om forslaget sige, at vi jo her i landet normalt har haft det sådan, at spørgsmålet om feriens længde og feriegodtgørelsens størrelse først forhandlede mellem arbejdsmarkedets parter, hvorefter folketinget via ferieloven efterfølgende har fulgt disse forhandlingsresultater op. Denne holdning er vel særlig rimelig i en situation, hvor der foreslås så væsentlige ændringer, som der er tale om i forslaget, både med hensyn til forlængelse af ferien og den markante forhøjelse af feriegodtgørelsen.

Så vil jeg da gerne føje til, at det jo også er regeringens mål, når forudsætningerne er til stede, at nå frem til en forbedret ferielovgivning med det sigte at forbedre vilkårene for lønmodtagerne, således at de kan få længere ferie og en bedre feriegodtgørelse; eller måske foretrækker man i stedet en kortere arbejdsuge. Men også hvad dette valg angår, mener jeg, arbejdsmarkedets parter skal ind i billedet.

Når dette er sagt, må så yderligere føjes